

POSTANOWIENIE

Dnia 13 lipca 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tomasz Artymiuk (przewodniczący)
SSN Małgorzata Wąsek-Wiaderek
SSN Włodzimierz Wróbel (sprawozdawca)

Protokolant Agnieszka Murzynowska

w sprawie **P. P.**

oskarżonego z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. i in.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 13 lipca 2022 r.
przy udziale prokuratora Prokuratury Krajowej Andrzeja Pogorzelskiego,
zażalenia oskarżonego
na postanowienie Sądu Najwyższego
z dnia 22 czerwca 2022 r., sygn. akt V KK 342/21,
w przedmiocie zastosowania tymczasowego aresztowania
na okres do dnia 20 września 2022 r.
na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. w zw. z art. 518 k.p.k. oraz art. 538 § 2 k.p.k.

postanowił
utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie.

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy wyrokiem z dnia 22 czerwca 2022 r., sygn. akt V KK 342/21, po rozpoznaniu kasacji wniesionej przez Prokuratora Generalnego na niekorzyść oskarżonego, uchylił w części zaskarżony wyrok Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 5 sierpnia 2020 r., sygn. akt II AKa [...], i sprawę przekazał temu Sądowi do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym. Uchylając to orzeczenie, Sąd Najwyższy na podstawie art. 538 § 2 k.p.k. w zw. z art. 249 § 1 k.p.k. w zw. z

art. 258 § 2 k.p.k., zastosował wobec P. P. środek zapobiegawczy w postaci tymczasowego aresztowania na okres do dnia 20 września 2022 r.

Zażalenie na to postanowienie złożył oskarżony, wnosząc o uchylenie stosowania tymczasowego aresztowania.

Oskarżony podniósł w zażaleniu, że wystarczające jest stosowanie wobec niego łagodniejszych środków, w postaci dozoru Policji, zakazu opuszczania kraju oraz zakazu zbliżania się do świadków oraz „osób poszkodowanych”. Podniósł nadto, że chce więcej czasu spędzić ze starszą matką i deklaruował swoją obecność na każdej rozprawie. W zażaleniu podniesiono także, iż uchylenie wyroku i zastosowanie tymczasowego aresztowania oznacza uznanie przez Sąd Najwyższy winy oskarżonego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie obrońcy oskarżonego okazało się niezasadne i nie zasługiwało na uwzględnienie.

Sąd Najwyższy stosując tymczasowe aresztowanie wobec w/w oskarżonego uznał, że w realiach tej sprawy znajdują zastosowanie przesłanki uzasadniające podjęcie takiego rozstrzygnięcia i wskazał prawne podstawy takiej decyzji.

W szczególności, Sąd Najwyższy uchylając wyrok Sądu odwoławczego, wskazał równocześnie w postanowieniu o zastosowaniu środka zapobiegawczego, że mając na uwadze okoliczności sprawy, w dalszym ciągu zachodzi uzasadnione podejrzenie, że oskarżony dopuścił się zarzucanego mu czynu. Ocena taka nie przesądza winy oskarżonego, może tego dopiero dokonać bowiem sąd w prawomocnym orzeczeniu. Nie zmienia to jednak faktu, że przeprowadzone w postępowaniu przed sądem pierwszej instancji dowody dają podstawę do sformułowania powyższej oceny co do dużego prawdopodobieństwa popełnienia przez oskarżonego zarzucanego mu czynu. Zasadności tej oceny zresztą oskarżony bezpośrednio nie kwestionował w swoim zażaleniu.

Tym samym, została spełniona przesłanka ogólna stosowania tymczasowego aresztowania, o której mowa w art. 249 § 1 in fine k.p.k., bowiem przesłanki nieprawomocnego przypisania winy oraz rozmiar represji karnej zastosowanej przez Sąd I instancji wobec oskarżonego, nie zostały wzruszone w postępowaniu kasacyjnym, zwłaszcza że powodem uchylenia wyroku Sądu

odwoławczego była zasadność zarzutów sformułowanych na niekorzyść oskarżonego w skardze kasacyjnej Prokuratora Generalnego. Kasacja ta nie kwestionowała faktów, które stały u podstaw wyroku skazującego sądu I instancji. Zachowują zatem one swoją aktualność również w płaszczyźnie argumentów dających podstawę do orzekania w przedmiocie środków zapobiegawczych.

Jest przy tym oczywiste, że podstawą normatywną stosowania środków zapobiegawczych przez Sąd Najwyższy – w związku z uchyleniem wyroku w następstwie uwzględnienia kasacji – jest przepis art. 538 § 2 k.p.k.

Nie ulega też wątpliwości, że w niniejszej sprawie zachodzi również przesłanka szczególna zastosowania najsurowszego środka zapobiegawczego, jakim jest tymczasowe aresztowanie, wynikająca z treści art. 258 § 2 k.p.k. Groźba wymierzenia surowej kary może ona stanowić szczególną podstawę stosowania tymczasowego aresztowania, w wypadku spełnienia ogólnych przesłanek stosowania środków zapobiegawczych określonych w art. 249 § 1 k.p.k., a także przesłanki wskazanej w art. 257 § 1 k.p.k., stanowiącej o subsydiarnym charakterze izolacyjnego środka zapobiegawczego (por. uchwała składu 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 19 stycznia 2012 r., KZP 18/11).

Należy mieć na uwadze fakt, że wyrokiem sądu pierwszej instancji przypisano oskarżonemu zbrodnię usiłowania zabójstwa, za którą wymierzono karę 15 lat pozbawienia wolności. Jest to bardzo surowa kara, która realnie grozi oskarżonemu, mając na względzie fakt, że – jak wspomniano - wyrok Sądu odwoławczego został uchylony na skutek kasacji złożonej przez Prokuratora Generalnego na niekorzyść oskarżonego. Owa surowa kara uzasadnia przekonanie o konieczności szczególnego zabezpieczenia prawidłowego toku dalszego postępowania. Wbrew twierdzeniom autora zażalenia, tej roli nie będą w stanie wypełnić proponowane nieizolacyjne środki zapobiegawcze. Stosowanie środka izolacyjnego jest uzasadnione charakterem zarzuconego oskarżonemu przestępstwa (zbrodni usiłowania zabójstwa), a także wcześniejszym skazaniem za przestępstwa związane z używaniem przemocy oraz gróźb.

Okoliczności te sprawiają, że uzasadniona staje się obawa podjęcia takich właśnie zachowań utrudniających dalsze postępowanie. Nie można w tej sytuacji racjonalnie zakładać skuteczności środków o charakterze wolnościowym, zwłaszcza mając też na uwadze, że nawet perspektywa ewentualnego warunkowego przedterminowego zwolnienia jest w sytuacji oskarżonego znacząco przesunięta w czasie, z uwagi na zarzucenie mu działania w warunkach powrotu do przestępstwa przewidzianych w art. 64 § 1 k.k.

W świetle tych okoliczności podzielić należało pogląd, że inny środek zapobiegawczy nie byłby wystarczający dla zabezpieczenia prawidłowego toku postępowania. W zażaleniu nie podniesiono natomiast żadnego argumentu, który miałby przekonywać o wadliwości tej oceny dokonanej przez Sąd Najwyższy w zaskarżonym postanowieniu.

Mając to wszystko na uwadze, należało orzec jak w sentencji.

[as]